

הרפורמים נרתו לנו משאבים להעלות את
הקיום שלי לרמה אבולוציונית גבוהה
יותר מאשר סתם להעביר את הזמן שנותר
לנו עד לקבר. ד"ר לאמה דבורה צביאלי

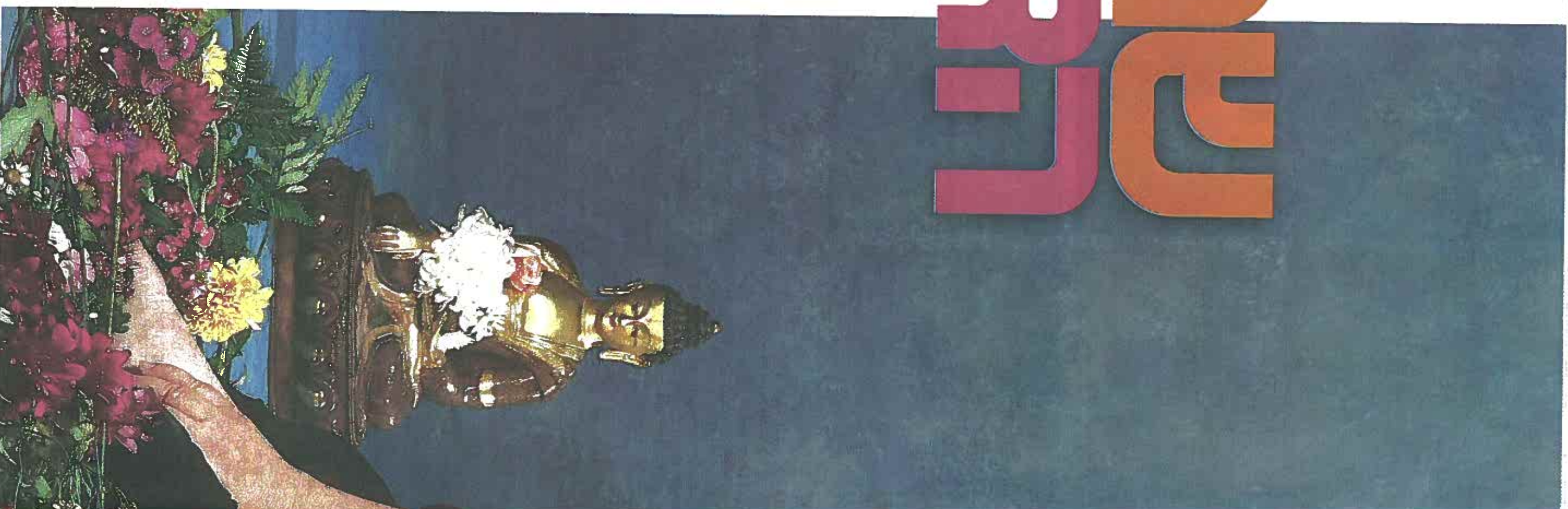

נשתנה הקבוקה

שלושה ילדים, אינספור תארים אקדמיים וכמה מיליוני דולרים בונה לא האליחו לעשות את ד"ר דבורה צביאלי מאושרת. אבל הבודהיזם נן. כדי לעלות עוד שלב בסולם האמונה, היא החליטה לקחת פסק זמן מהמעפחה, לחלק את הכסף ולהסתגר בבקתה באריזונה - עם תשתיה במשך שלוש שנים. אלה, אם נן, מילותיה האחרונות **אספה פלד-אלימלך // צילומים: אביגיל עוזי**

בזמן שילדים אחרים בגילה העריפו לשחק בכדור או בנבחה, י"ד דבר זה צביאלי (61) העריפה לנסות לפתור את סודות הקיום האנושי ולהפש משיבות לשאלות כמו מה קורה לחור של הנייגלה כשהוא נגמר. אגא שלה לעגה לה, אמרה לה שהיא חלמה במקיץ, שתצוה כבר את החור של הנייגלה ושתצא החוצה לשחק כמו בולם. אך דבורה המשיכה להתגמד מהעולם. "היום אני יודעת שפשוט עשיתי מריט ציד", היא מסבירה ממרחק השנים.

בחודש דצמבר הקרוב תתנתק צביאלי מהעולם פעם נוספת, כאשר תסתגר בבקתה מבודדת באריזונה שבארצות הברית למשך שלוש שנים, שלושה חודשים ושלושה ימים בדיק, במהלך כל התקופה חוץ היא תהיה מנותקת לחלוטין מכל דבר שעלול להסיח את דעתה מההארה הרוחנית הנכספת, למעט

על הילדות במולד:
 "זו הייתה תקופה של מחסור אמיתי. אם ילד היה זולק חצי סנדוויץ' בביה הספר, הייתי אוספת אותו ואוכלת אותו. הביה היה עצוב. בלי לוקי וסבמאובלי דודים ובני דודים. כשגדלנו הבאתי חברות הבידה, וזה מה שהחזיק את הבית"

אני לא מתפקדת כסבתא, עם תוכנות

"אני ישת מוארת ואני עונת לשים רחמים". דבורה ואריה צביאלי עם תלמידתם

על הילדים והנכדות שיישארו מחוץ לבקתה:
 "חוץ מהשר הלג שנשאר כפי שהיה, אנחנו זמן נעלמנו להם. הכן הצעיר לא מרוצה כל כך ומנסה לשכנע אותי לשנות את דעתי. הנכדות שלי תמודות להפליא, אבל אני רואה אותן שלוש פעמים בשנה למשך שלושה ימים בלבד"

לא שמחה צביאלי בצעירותה

פחה מחזרת פרנסה, שנמכרה על קצה זעומה מביטוח לאומי. "זיינו מפת לוח", מספרת צביאלי, "והייתה תקופה של מה שור איתי. אם ילד היה זולק חצי סנדוויץ' בביה הספר, הייתי אוספת אותו ואוכלת אותו". לאחר שהאיש החל והאג לעסיק רך בשכונה טובה יותר. אך החיים הוכיחו להיות חיים דומים בניסיון להביא הביתה עוד כמה שקלים תפוח אגוז חלוקים ומכר אתם בשוק הכרמל.

שמות מעולם לא הייתה נבית, שהחיים בו התנהלו בצל השואה. "עם כל האבוד נהגתי שגילתי, הוריי החליטו לבנות חיים לילדה שלי והיו מצוררים לי ולאחתי. אבל זה היה בית עצוב שום קורבן מששה. כלי סכא ומכאא וכלי דודים וכו'. רחיים כשהולנו הבאתי חברות הבידה, והה זה היה קרובים ומכר אתם בשוק הכרמל.

שתיהן גבורות

הייתי עצובה, אבל הייתי ילדה מאור רציי. נתי מואר לא קיליה". כשיינמה את לימודיה בתוכן חדש, זתמקלה לעתודה הצבאית ונישמה ללימודי מתמטיקה באוניברסיטת בר

אלן, שם פגשה באריה, אף היא כו ליניצלי שאלה מכולן. אריה והיא מגיע מברג'ים והיא מחלתו, ובכל במק נפגשו באוסטרו שלק אתם לאוניברסיטה. בחופשות עשתה שיי רונות וקורס קצין, ובסוף התואר הראשון הם נישא. יחד עשו את התואר השני. בני הוג עכור להתגורר בחופה. הוא שירת בקבע באש מחשבים ועשה דוקטורט בסכניו, והיא לדה את שלישת קורסם ולימדה מתמטיקה בסכניו. הם התגוררו ברייה יפה המשקיפה לואר והחיים גוא מבטיחים. העני, הלחה, הקיפות – כל אלה המכו לונסלוגית, אך השמחה המיוחלת שיי רבה לפקוד אותה. הכל היה בסדר. היינו במסלול מפלג קיבלנו את המשרה לנו צינו בטכניון, קנינו ירידה יפהפיה, היה לנו ספק שמעלים לא היה קודם. הכל היה טוב

מיריס שלי, וכתי לוחת אושר ושחרור", הוא אומרת ל"ל טיפים רגע לפני שהיא מתחילה לארוז לקראת המסע של חיה.

לנצח את המוות

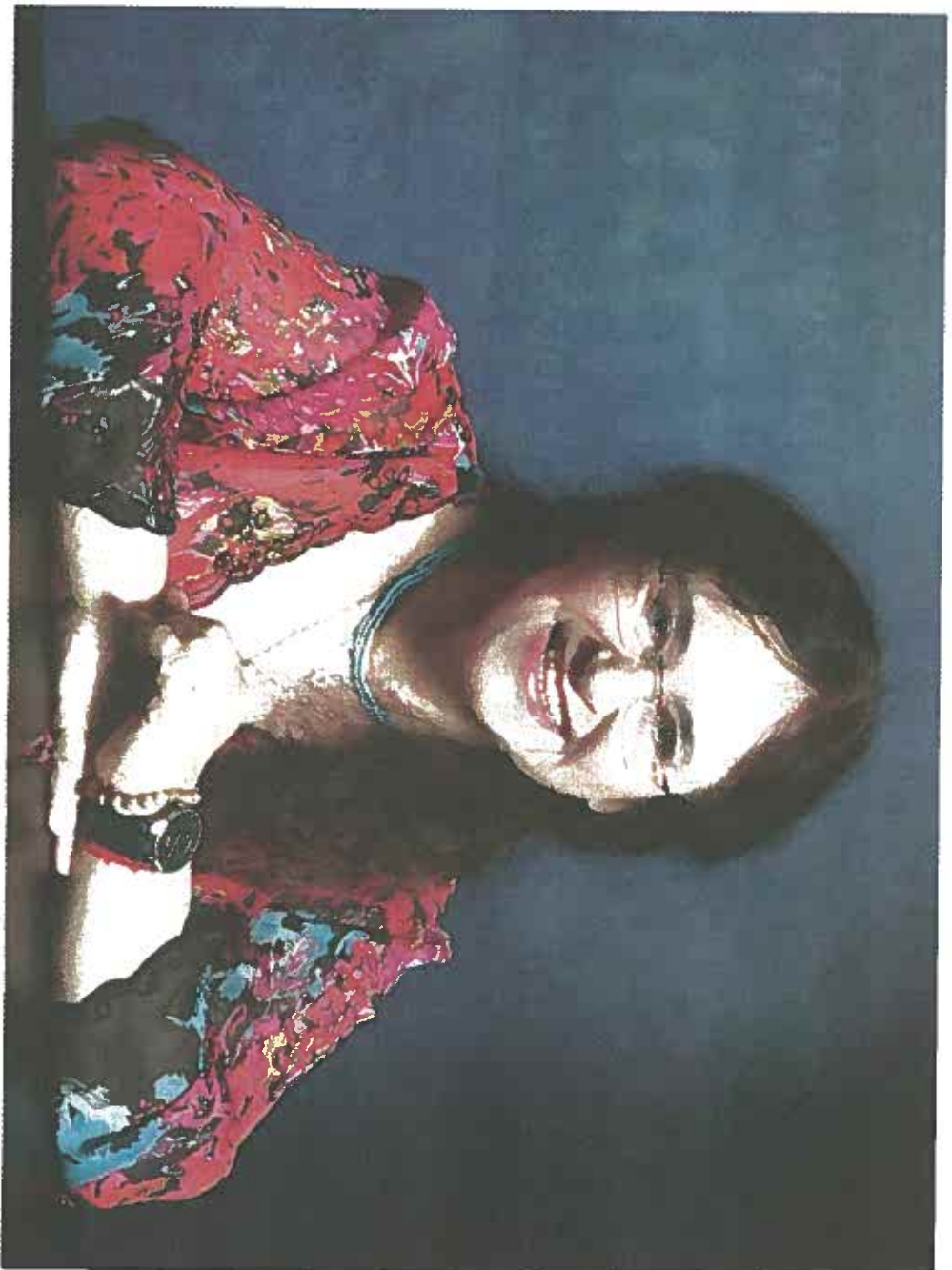
וכורה צביאלי נולדה במקום הכי רחוק מהתחנות המוארים של הטרנזים השיטי - בעיר לודז' שבפולין. רגע לאור מלחמת העולם השנייה. הוריה נמלטו לרוסיה במדך הלה המלחמה וכך ניצלו. כששלו לברית גילו שכל בני משפחתם נרצחו כיי ננצאם. הם נישא בניל עוצר והביאו לעולם החשוד. הוא לודה, שמה הייה הורחות. ב-1947, כאשר מלא לודותקה שמונה שנים, הפליגה עם הוריה ועם אחותה הקטנה לישראל, במט. רת גל העלייה הגורל מפולין. פקיר הטרנזים שתוקסע על תפיון הוריו לה לה כי מוארים "דיבורה".

כמואל השני הוא כובלה צביאלי גם את השני הוא כובלה. "כיי תפקיד חשוב ברך החתום שלי, כיוח שכל השינויים האלה עוזרים לשחור איוו. אני שים אחחיים בזוחת שלהם חלק חשוב ברך החתום זה להשתחרר מוזיות ככלל. זה אמנם עוזרות לתפקד, אבל מאור מגבילות", היא מסבירה.

הוריים, שהיו סוציאליסטים, ביקשו להיקלט בקיבוץ הזורע, אך לא התקבלו שם בסבר פנים יפות. לרכי צביאלי, ומיקי הקיבוץ היקים התנשא על העולים הזדי שים מפולין. עכסוד שנה עזבו את הקיבוץ לטובת ירידה ועזיבה בשכונה העולים ג'יס כוז החולו, השרותיים היו מקומיים בצור, השמול או מים חמים לא היו בבית. גם משע הבגיים השוכים שהביאו החורים מפולין נשארו במחוס הבגיים בקיבוץ.

בני המשפחה היו חסי כל, במובן הכי מילולי של התישוי. אבל נכסו להם שנים קשות אף יותר: נמו קצ לואר המעבר נפצו אביה ואחתי מאצבנותיו נגדעה. הוא כילה חודשים בטיפולים החתרי כבית מיש

צילומים: מואלבוס המשפחה

צילום: מהאלבוט הפרטי

התאהבתי בשמותה שלי, רחל, הגמד הפטרי

על האמונה הבודהיסטית: "כל דבר שקורה לי בחיים הוא הבשלה של משהו שזרתי. אם זרעתי זרע של נדיבות, כשהזרע יבשיל, אמצא עצמי בשבע. אם התקמצנתי, יום אחד הזרע יבשיל ואחווה מחסור. אין דברים שהופיעו משום מקום. אנתנו פשוט לא רואים את הקשר"

ישמה לקיימת מצרכי מזון – שושאר עבודת בקרבת הבקתה. כלי אינטרנט, כלי טלפון, כלי סליווייה וכלי ספריים שאינם קשורים לדוד שבה החליטו לפסוע בית הזאת הגדול, ללא מצלמות וללא הדתות, אם בני הוגג יהיו חוליה ויירדשו לטיפול רפואי או לתרופות, יעבירו פתח למספר לים.

למה שלוש שנים, שלישות חודשים ושי- לישות ימיים? שורה זאת מספר מסודרי שמקובל במי שלוש הדוד של ההתבודדות הארוכה. ולא תהיו בקשר עם שלישות יל-

יכם במחול התקופה? כן, לא נוכל לזכר עם אה אחו, לא כיי נינו ולא עם הילדים? ומה עם חיפשים על זה? אתמו, הם חיים בקפידות, ואנחנו נורדים בין ישראל, איוונה ונידג'ידי – ועסקים בצורה פזרית, כך שהם התנגדו ללא שגשאר בקשר קרוב איתם. חזק מקשר הלב, שגשאר כפי שיהיה, אנחנו מונח בעלמנו להם, רק הבו הצעיר לא מודרנה כל כך ומנסה לשכנע אותי לשנות את דעתי.
ולא תמגעעני לנפשי?
לא אמנם סבתא, אבל לא מתפקדת כסבתא. נהרות שלי המודדת להפליא, אבל אני רואה אותן שלישי פעמים בשנה למטר שלוש ימים בלבד.
ואם מיישית מופני משחרתי יהיה חוליה או חוליה פרט מפרץ?
כאי אני יכולה לעזור להם אחי שני פטרו או נפעני, ומה יעזור אם איעזר חייתה לנו אפשרות לחרוץ אם לקבל מהם הדעות, או לא, ואנחנו חרנו שלא לקבל הדעות. ואם הם חוליה, מה אני צריכה לעשות כש בילמם העזרה הכי גדולה שאני לעצמי? •
למה זה ללמוד אתם לעזור לעצמם? •
assaffap@yedioth.co.il

ישות מוארת, ואנינו טוענת לשום הישגים וחתיים. אני תלמידה מסודה למורי ועושה כמיטת יכולתי להעביר למלמרים את הדיע העצמי והמעמיק שזוכיתי לקבל מהם. כנודה תמננה ביתו שאני יכולה.
נכפל זאת מה זי הארה הזו שבולם מיר- פרם עליה?
הארה היא מצב מודים שבו אדם חיטל כקדכו את כל הנגיעים הרוחניים – אין לו יותר שום רגש שלילי מכל סוג שהוא, ואף לא היכולת לחוות רגשות כאלו אי פעם.

שתיקהזבמה

ואה היא גם חיטול בקרבה כל סוג של אל-הכנה וגם כל מכשול לדיע והגייע לתודעה מושלמת – הם בעלי ידע,כל, המלה שפר תחה לכלל שלמות ושואפת בכל רגע ורגע להסיר את סבלים של הנרואים, ובעלי אהבה להם כל סוג של אשור, בשל תוכנתו הנאי שלמות, ישירות אל יודעות כדווק מה דודש לכל אור מאתנו כדי לקדם אותנו אל ההארה. אדם שהוגיע להארה, לא רק שחיי-פל ככר את כל סבליו, אלא שהוא גם מוטל לתובל אחיים לחסל את סבלם הם?
גם אם הוא אינה מודה בכל כפה מלא, נראה כי ההארה תכספת היא היא מטרתם של צביאלי ושל כו זונה ביציאה לחבר דודת כה ארוכה. באופן כללי, המטרה בה תבדודת ברמה האולטימטיבית היא להגיע להארה, אבל אי אפשר לצפות לכדי, היא מתעמטת להתמיד ציפיות. שמעתי מאנז שים שעשע זאת שילוקה שנה וחצי כבידוד כלי היכנס לייכונ מספיק עמוק.
התכונה ליחפשה יוצאת הדופן, בכל מקרה, ככר בעיצומנו. בימים אלה נכנית באיוונה בקתה עם שיי חורי מריטציה, חדר שינה ומטבח, שבה ישות הצביאלים יחד ברמה. השבה ככה פתח שילעמוד לרשות האשים שנשכרו לספל בהם

אני רוצה להעקב לרגע על פעיית הפיפה והתוצאה. לידים חולפים למשלי, זאת את-מפתח מה הם כפי עשוע? כ"רי להכין את זו חייבים להאמין בני- לגולים, וכ"רי קשים קורים כל הזמן ואין ספק שישול שזורה בסורים ויילדה שגאל סה לא עשע שום דבר רע. גם לידים שנקבלו חיים טובים לא הספיקו לעשות כלום כדי לזכות בהם. גם אלה וגם אלה כאו עם דעים מתיים קודמים. חסר הנכנה שלנו לדאת גלי סובל ללא עורר ככפו נובע מפעיר ההכ- בויחיות. תתודיע לאחר זמי וזת הפיף?
רמי, לתמטפיקה ולמדוע המהשכ פואמיה בגלגול נשמות? ילגמיי כו. אני מאמינה שנהנה מה, אבל התודיעו נשארתי, והיא נשאת איתה את הריי- שומים האלה. אדם חולה זה יישום מנסל של פיעה כתיים – בגלגול הזה או בגלגול קודם – והת-למיע למר רק חלק מהאנשים שנתו- כפיה לקרינה ריזאקטיתית תולים כטוסי. הוא יכול להפיעו איד זה קוד לישדה, אבל לא למה זה לא קוד לאחר. הכדורים נתנו לנו משאים להעלות את חיים שלנו לרמה אבולוציונית גבוהה יותר מאשר סתם לתע- כ"ר את הזמן שנתנו לנו עד לקבר. זה כנוד של חיי אנשי?

המטרה: הארה

במסורת הבודהיסטית ישנו כלל בלתי כתוב שמפילי אם אדם משג הישגים רוחניים נשגבים, הוא אינו מכיז עליהם כ"י כוד, ואף מתמקם משאלות ישירות לגבורה. דוגמה לכך הוא היליא לאה, אשר נתנו לענות לשאלות מעיץ אלו במילים: "אני רק כירי פשיטי", על שאלות אם היא עצמה ככר חוותה הארה, עונה צביאלי בענותו, "אנינו

כסוד מתקשר עם היליא לאה, וציג בפניה את המורה שלו קו רינפוי מביתו בנידג'ידי, והיא חלה ללמוד איתם יסיים. לימורים תיאוריים עניקי יומיו על חיטול הסבל והנגיעים הרוחניים שמפריי עים לנו להמקום בדרך הרוחנית, שותנהלו בשפה הטכנית העתיקה, שאותה נאלצה ללמוד. "התמלה הייתה קשה", היא מודה. "כל המסכים והקודות המגולות, הפענוטים, התפללות והפולחן היו שוק תרבותי עבורי, אבל התמתי כי האמתי לגישה מייקל, ומאל לא עוברי".
את יכולה ללמוד את הדיע שבו תבדודוים כרית ותר יחשוב מבלי דבר אחי?
לי ללאריה היה תחליף זהה של התקיי- מת: מקצוע, לימודים, מעמך, רוחה כל- לית. מרות יקורתיות, כנסים נסיעות והשי- תלמויות, היו לנו זמנים טובים. אבל כמקיל תפתחה דרך נוספת, הדרך הבודהיסטית, ואת, בשיא התבלה, הדרך הבודהיסטית השי- גה אחתו. לאסלאם איבדה הקריירה משהיה וממקומה עובד, והדיך הרוחני לבשה בהחנה משענה. עובדי הכל. לא רציתי להסיקע אע זמני כמקום שלא נתנו לי את מה שחיפשיתי. נכחו שהה היה כוד בויתור גדול מאד מבחנה כספית, אבל אני ככר הייתי חוק כבודיהם. ככר לא יכולתי להתכחש למה שאני עושה היום".
עד כמה המפול שעברת נובע מהי כיוחסיה המפסית שלי בעולה חדשה כפתי לביאלי שואפת?
"המצוקה שנקלענו אליה כעלים חיי- שים הייתה קשלוטור בדרך הרוחנית, כי סבל מעלה שאלות כמו למה נולדתי וכמי- כיל מה באתי לעולם, הרבה פעמים הסבל פועל להליר אדם מתרדמה רוחנית. נולדתי תי להורים שכל הייתה סטלו בגלל הכחות משפחה. סבלתי מחסור קשה בילדותי, התמודדתי בכנות שצפו כחיי תגישואם שלי – כל עוד הדברים מתגללים כסודים, אדם יכול לטעות ולחשוב שהם גם נישיי- כו כד ושהוא בשליטה על גורלו. כאשר כא אסוף, אובדן א מחלה קשה – תאסר מערי אחנו לטעות, ואם אנתנו כ"ר מול, סבל מעולה אמתו על הדרך אל האשור, כבודיהם הכנית שאם אני לרמה מסוימת, אובל בעצמי לנצח את הסבל שלי, וגם לע- חזר לאחריים לחסל את הסבל שלהם. מוהי- גז שהכנית את זה, כל דבר אחר איבד את הישמעות בעיניי, אם זה כסף, תאריס או יוקרה מסוימת".
אתה כותבת מלא מתיש?
"אין לי נדובה לכך, אבל אני יודעת שוורדד הוא יכול להוביל אותי ככרת דוד ארוכה לקראת המטרה הזו. על פי החשי- בה הבודהיסטית, ואופן שבו אני חווים את עצמנו הוא השלכה לתוך התודעה שלנו של כל דבר שקורה לי כתיים הוא הכשלה של משות שרועית, אם רועית ווע של נדיבותי, כשותהיע יכשיל, אמצא עצמי בשפע. אם התקמנתי, יום אחר הרע יכשיל ואחווה מחסור. אין רכילים שהופיעו משום מקום. אנחנו פשוט לא רואים את הקשר, כי לפיי- מים זמן והבשלה אורד ואנחה לא מחברים ליידיעו לדיע ולקישלה. ואן אנשים לא מנילים למה קורים להם דברים רעים."
כ"רד הבודהיסטית לומדים לעשות מניפולציה לורעים האלה שיכשילו לטובתנו, ובאופן מתוכנן ליצור שפע ולהוציא עצ- מנו ממחסור – לרפא מחלות, לסיים מערכות יחסים עם בני הזוג ועם הילדים או עם מקום העבודה, הלימודים האלה עושים את זה לא נשים והם חווים מהפך חיזוי כתיים שלהם. כ"י שמכני את החוקיות הזו יכול ליצור כל מה שהוא רוצה כתיים שלי, ואין גבול למה שאפשר ליצור והתהליך מתקדם עד הסוף, כמובן הות אפשר לנצח את המות".